

Հովհաննես Թումանյան

Ծագումն

Ելնում է ահա նագելի փառքով
Հոգուս խորքերից իմ նոր դիցուհին,
Պճնած կուսության ճերմակ պսակով,
Վառվելով իր սուրբ շողերի միջին:

Ելնում է շոայլ իր փառքից շիկնած,
Ցոլուն աչքերը գետին խոնարհում,
Թեև նրանց մեջ երկնքից ծագած
Ամենից պայծառ ճաճանչն է բերում:

Թոշում են երգերս նրան ընդատաջ,

Ցնորքներս աշխույժ պարում են իր շուրջ,
Թոշում են և ես իմ բախտից հարբած
Ու կյանքը թեթև թվում է անուրջ:

1908